

Sygn. akt II KZ 7/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **G.K.**,  
skazanego z art. 86 § 1 k.w.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu  
w dniu 20 kwietnia 2021 r.,  
zażalenia wniesionego przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej K. K.  
na zarządzenie Przewodniczącego IX Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu  
Okręgowego w W.  
z dnia 18 stycznia 2020 r., sygn. IX Ka (...) – IX WKK (...),  
odmawiające przyjęcia kasacji z uwagi na jej niedopuszczalność z mocy ustawy,  
na podstawie art. 530 § 3 k.p.k.

**postanowił:**

**zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.**

### UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem na podstawie art. 530 § 2 w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 110 § 1 k.p.w. odmówiono przyjęcia kasacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej K. K. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 października 2020 r., sygn. IX Ka (...) wobec jej niedopuszczalności z mocy ustawy.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł zażalenie na to zarządzenie, w którym zarzucił błędną wykładnię przepisu art. 429 § 1 k.p.k., podczas gdy Sąd odwoławczy sporządzając uzasadnienie wyroku w trybie przepisu art. 457 § 2 k.p.k. *de facto* przesądził, że niniejsza sprawa toczyła się i toczy według przepisów kodeksu postępowania karnego, a nie według kodeksu postępowania w sprawach o

wykroczenia, a tym samym wniesienie kasacji przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej było zasadne. W konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie było zasadne. Nie kwestionując trafności uwag odnoszących się do zmiany przepisów procedury w przypadku modyfikowania kwalifikacji prawnej czynu oscylującego pomiędzy przepisami kodeksu karnego i kodeksu wykroczeń, zauważyć należy, że w odniesieniu do badania dopuszczalności kasacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w niniejszej sprawie pozostają one irrelewantne.

Przypomnieć należy, że G. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 23 marca 2020 r., sygn. II K (...) został oskarżony o czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., a ostatecznie uznany za winnego popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. Stosownie natomiast do art. 110 § 1 k.p.w. w sprawach o wykroczenia kasację mogą wnieść tylko tzw. podmioty kwalifikowane, tj. Prokurator Generalny i Rzecznik Praw Obywatelskich, a nie same strony i to bez względu na rodzaj wydanego wyroku. Kluczowe znaczenie ma tutaj zdekodowanie użytego w treści powyższego przepisu terminu „sprawy o wykroczenie”. Według wypracowanego w orzecznictwie i doktrynie stanowiska do kategorii tych spraw, w rozumieniu powyższego przepisu, nie zaliczają się tylko sprawy prowadzone w trybie przewidzianym w kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia, ale także prowadzone w oparciu o przepisy k.p.k., jeżeli ostatecznie dojdzie do wydania orzeczenia uznającego czyn za wykroczenie. Zatem kluczowe znaczenie dla określenia czy zastosowanie znajduje przepis art. 110 § 1 k.p.w. ma nie sama procedura toczącego się postępowania lecz jego wynik (zob. postanowienia Sądu Najwyższego np.: z dnia 23 października 2003 r., IV KK 94/03, LEX nr 83428; z dnia 15 kwietnia 2010 r., III KZ 29/10, LEX nr 583869; z dnia 10 grudnia 2015 r., III KK 410/15, LEX nr 2000282; zob. też np. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz, Warszawa 2008, s. 417). Należy zauważyć, że ustawodawca w powyższym przepisie nie operuje jak np. w art. 113 k.p.w. określeniem wskazującym, iż chodzi sprawy zakończone "w trybie przepisów niniejszego kodeksu", lecz mówi o "sprawie o wykroczenie", bez względu na to, w

trybie jakich przepisów doszło do orzeczenia w kwestii odpowiedzialności karnej za taki czyn, co uzasadnia wskazane wyżej rozumienie tego zwrotu.

Wnosząc zatem kasację w niniejszej sprawie pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zasadnie spotkał się z odmową jej przyjęcia jako niedopuszczalnej z mocy ustawy na podstawie art. 530 § 2 i 429 § 1 k.p.k. (przepisy te mają także zastosowanie do spraw o wykroczenia - art. 112 i 109 § 2 k.p.w.), albowiem po uznaniu G.K. za winnego popełnienia wykroczenia chodzi już o sprawę o wykroczenie, a nie o przestępstwo w rozumieniu art. 110 § 1 k.p.w.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstę